

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Στο μικρό βασίλειο της Ευρώπης επικρατούσε τους τελευταίους μήνες μεγάλη αναστάτωση...

Μιλάμε για ένα βασίλειο που μετά την απελευθέρωσή του από τη μεγάλη αυτοκρατορία πέρασε πολλές δύσκολες περιόδους. Οι κάτοικοί του, δηλαδή, γιατί οι βασιλιάδες του μια χαρά περνούσαν με τη μέθοδο «Διαίρει και βασίλευε» που είχαν ανακαλύψει και εφαρμόζαν.

Όταν, μια φορά, οι κάτοικοι αγρίεψαν από τις δυσβάσταχτες αδικίες και ταπεινώσεις και άρχισαν να γκρεμίζουν το κάστρο για να συλλάβουν το βασιλιά μέσα στα διαμερίσματά του, εκείνος υποχώρησε και τους έκαμε Δημοκρατία. Τους έδωσε και Βουλή για να μπορούν, τάχαμου, οι ίδιοι οι κάτοικοι να αποφασίζουν για τη ζωή τους.

Έβαλε όσους ντελάληδες είχε να προπαγανδίζουν υπέρ των ανθρώπων του θρόνου και να φοβίζουν τον κόσμο πως οποιαδήποτε άλλη επιλογή θα ήταν ολέθρια για τους ίδιους.

Ήταν βλέπετε και το γειτονικό κρατίδιο, απομεινάρη της μεγάλης αυτοκρατορίας, που το χρησιμοποιούσε ο κάθε βασιλιάς για να τρομάζει τους κατοίκους.

Έτσι, οι κάτοικοι ηρέμησαν, γύρισαν στα μαγαζιά και στα χωράφια του βασιλιά που καλλιεργούσαν κι ο βασιλιάς συνέχισε να γεμίζει το θησαυροφυλάκιό του με χρυσάφι και ασήμι από τα κέρδη που έβγαζε πουλώντας τα προϊόντα.

Άρχισε να φτιάχνει δρόμους, σχολεία και λιμάνια γιατί οι δουλειές μεγάλωναν και απαιτούσαν γραμματιζόμενους. Τους έχτισε και αρένες μεγάλες σε κάθε χωριό για να ξεχνάνε οι υπήκοοι τα βάσανά τους. Διοργάνωσε αγώνες φανταχτερούς για να τους διασκεδάσει.

Για να τα φτιάξει όλα αυτά, δεν ήθελε βλέπετε να αγγίξει ούτε μισή ουγγιά χρυσάφι από το θησαυροφυλάκιό του, δανείστηκε από άλλους βασιλιάδες.

Έπαιρνε εκατό, έδινε τα δέκα για τα έργα που έφτιαχνε και τα ενενήντα τα κλείδωνε σε ένα δεύτερο θησαυροφυλάκιο που είχε αγοράσει σε ένα γειτονικό βασίλειο.

Άρχισε να δανείζει και στους υπηκόους του χρήματα για να αγοράσουν κι εκείνοι από ένα άλογο και μία άμαξα. Τους τα έπαιρνε, βέβαια, πίσω διπλά αλλά οι περισσότεροι δεν νοιάζονταν. Πίστευαν ότι σιγά-σιγά θα γινόντουσαν κι εκείνοι βασιλιάδες.

Τα χρόνια περνούσαν, οι κάτοικοι ζούσαν εικονικά καλά, και ο βασιλιάς, ακόμα καλύτερα. Οι ντελάληδες του βασιλιά έκαναν πολύ καλά τη δουλειά τους όπως και οι άνθρωποί του που εναλλάσσονταν στην πρωθυπουργία.

Ο βασιλιάς εξακολουθούσε να δανείζεται και να χρησιμοποιεί τα δανεικά με τον ίδιο τρόπο, μέχρι που μια μέρα τα δανεικά έγιναν πολλά.

Οι δανειστές του άρχισαν να ανησυχούν μη χάσουν τα λεφτά τους. Όχι πως δεν τα πήραν πίσω διπλά και τρίδιπλα έτσι αρχιτοκογλύφοι καθώς ήταν, αλλά θεώρησαν πως ήταν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία ναβάλουν χέρι στο ίδιο το βασίλειο και να εκδικηθούν και τους κατοίκους του που είχαν σηκώσει, στο

παρελθόν, κεφάλι.

Ο βασιλιάς, που δεν ήθελε να βάλει χέρι στο θησαυροφυλάκιό του, έβγαλε διάγγελμα προς τους υπηκόους του. Τους είπε πως εκείνοι έπρεπε να πληρώσουν τα δανεικά αφού μαζί τα φάγανε, αλλιώς το βασίλειο θα πτώχευε.

Οι ντελάληδες γυρνούσαν από σπίτι σε σπίτι για να πείσουν τους κατοίκους, πότε με ψέματα και πότε εκφοβίζοντάς τους. Έλεγαν στους αγρότες πως φταίνει οι σιδεράδες που πληρώνονταν καλύτερα και οι ξένοι που πήραν τις δουλειές. Στους αγρότες έλεγαν πως φταίνει οι ραφτάδες και ξένοι.

Το ίδιο έλεγαν και κάποιοι υπήκοοι με ξυρισμένα κεφάλια. Έτσι, οι περισσότεροι δεν έμπαιναν στον κόπο να δουν ότι μοναδικός υπεύθυνος ήταν ο βασιλιάς.

Έπρεπε, λοιπόν, οι κάτοικοι στο διηλεκές να πληρώνονται με τα μισά λεφτά, να δίνουν περισσότερους φόρους και να δουλεύουν περισσότερες ώρες. Έδιωξε και πολλούς από τα κτήματα και τα μαγαζιά του, για να μπορέσει «να αποπληρώσει το χρέος του βασιλείου», όπως έλεγε.

Είχε φροντίσει ο βασιλιάς, εδώ και κάμποσα χρόνια, να φέρει από τα διπλανά αλλά και από μακρινά βασίλεια, ανθρώπους που δεν είχαν στον ήλιο μοίρα και τους έβαλε να δουλεύουν για ένα κομμάτι ψωμί, αφού στον τόπο τους δεν το είχαν ούτε κι αυτό.

Για κάμποσα χρόνια, οι κάτοικοι του βασιλείου, με σφιγμένα τα δόντια και την οργή να ξεχειλίζει υπέμεναν τα δυσβάσταχτα μέτρα. Όμως κάθε μέρα αυτά γινόταν όλο και πιο απάνθρωπα. Ο βασιλιάς εξακολουθούσε να γεμίζει το θησαυροφυλάκιό του με τον ίδιο ρυθμό και οι δανειστές, μη χάνοντας την ευκαιρία, ζητούσαν όλο και περισσότερα.

Βλέπετε, αν θελήσεις να ταΐσεις την ύαινα το μόνο που καταφέρνεις είναι να της ανοίξεις την όρεξη και να θελήσει να φάει κι εσένα.

Ο βασιλιάς, υπό την πίεση των αντιδράσεων που άρχισαν να ξεσπούν στο βασίλειό του άλλαζε και ματάλλαζε τους υπουργούς και τους πρωθυπουργούς του, οι ντελάληδες βοηθούσαν πάντα σ' αυτό, με το αζημίωτο φυσικά και τους έστελνε να «διαπραγματευτούν», δήθεν, με τους δανειστές.

Οι κάτοικοι του βασιλείου έβλεπαν ότι δεν μπορούσαν να τα βγάλουν πέρα.

Τα δάνεια που πήραν από το βασιλιά, αδυνατούσαν να τα πληρώσουν. Έχαναν, τις δουλειές τους, τις άμαξές τους τις καλύβες τους, δεν είχαν να ταΐσουν τα παιδιά τους και πολλοί από αυτούς αυτοκτονούσαν.

Άρχισαν να μαζεύονται ανήσυχοι και εξοργισμένοι στα ξέφωτα των χωριών και να καταριούνται το τον πρωθυπουργό και τους υπουργούς. Ζητούσαν να αλλάξει ο πρωθυπουργός με τους υπουργούς.

«Αυτοί φταίνε», είπαν μερικοί. «Να φύγουν, δεν ξέρουν να διαπραγματεύονται. Είναι άνθρωποι του βασιλιά και των δανειστών».

«Να διώξουμε τους δανειστές», είπαν κάποιοι άλλοι.

«Όχι, όχι», είπαν οι ντελάληδες και συμφώνησαν οι υπόλοιποι. «Αν διώξουμε τους δανειστές θα μας ζητήσουν όλο το βασίλειο. Το λένε οι συμφωνίες που υπογράψαμε».

«Οι ξένοι φταίνε», είπε ένας με ξυρισμένο κεφάλι που κατοικούσε σε μία τρύπα. «Αυτοί οι μαύροι που μας πήραν τις δουλειές», συνέχισε και κινήθηκε απειλητικά προς τους ξένους που είχαν λουφάξει σε μία άκρη.

«Ναι, αυτοί φταίνε», είπαν και κάποιοι ακόμα.

«Μην τους πειράξει κανείς», ακούστηκαν με δύναμη κάποιοι άλλοι. «Ξυρισμένε, μείνε στην τρύπα σου. Νομίζεις δεν ξέρουμε ότι μπαίνεις κρυφά τα βράδια στο κάστρο για να βρεις τον μεγάλο αυλάρχη του βασιλιά και βγαίνεις με τρόφιμα και λεφτά»;

«Να ζητήσουμε εκλογές για να αλλάξει ο πρωθυπουργός», ακούστηκαν πολλές φωνές μαζί. «Να μπει ο άλλος που δεν τη θέλει την αδικία και στις διαπραγματεύσεις δεν θα κάνει πίσω».

«Να πάμε να γκρεμίσουμε το κάστρο, να φτάσουμε στα διαμερίσματα του βασιλιά και να τον συλλάβουμε».

«Πώς θα το γκρεμίσουμε;», ρώτησαν οι άλλοι.

«Με όποιον τρόπο μπορούμε».

«Πρέπει πρώτα να συλλάβουμε το βασιλιά», είπαν κάποιοι.

«Μα πως αν δεν γκρεμίσουμε πρώτα το κάστρο;»

«Και να γκρεμίσουμε το κάστρο, αν δε συλλάβουμε το βασιλιά, δεν αλλάζει τίποτα».

«Ναι, αλλά πώς θα γίνει αυτό αν δεν γκρεμίσουμε το κάστρο, ξαναρωτάω;»

«Δεν ξέρω. Αυτό που ξέρω είναι πως αν δεν συμφωνήσουμε όλοι ότι πρέπει να συλλάβουμε το βασιλιά, δεν ωφελεί να γκρεμίσουμε το κάστρο.

«Δεν χρειάζεται να γκρεμίσουμε τίποτα», ακούστηκε μία φωνή από αυτές που ζητούσαν εκλογές. «Αν γίνουν εκλογές και αλλάξει ο πρωθυπουργός, ο βασιλιάς και οι δανειστές θα αναγκαστούν να αλλάξουν στάση.

Τα έμαθε ο βασιλιάς και κήρυξε εκλογές. Μετά τις εκλογές άλλαξε ο πρωθυπουργός. Πήγε και ζήτησε από το βασιλιά και τους δανειστές να σταματήσουν να ζητάνε από τους υπηκόους να κάνουν κι άλλες θυσίες. Εκείνοι, όπως ήταν φυσικό, αρνήθηκαν και σταμάτησαν να δανείζουν το βασιλιά με αποτέλεσμα ο βασιλιάς να μην έχει να πληρώσει όσους δούλευαν αφού δεν ήθελε να βάλει χέρι στα θησαυροφυλάκιά του. Έδιωξαν τον πρωθυπουργό από τους δανειστές και του ζήτησαν κι άλλα δυσβάσταχτα μέτρα.

Ο πρωθυπουργός είπε πως θα κάνει δημοψήφισμα κι ας αποφασίσουν οι υπήκοοι.

Οι υπήκοοι αποφάσισαν πως δεν θέλουν άλλα μέτρα. Πήρε ο πρωθυπουργός το «ΟΧΙ σε άλλα μέτρα» των ανθρώπων και το πήγε στο βασιλιά και τους δανειστές. Εκείνοι του ζήτησαν ακόμα περισσότερα μέτρα. Έφτασαν μάλιστα στο σημείο να ζητάνε το μισό βασίλειο και τις γυναίκες με τα παιδιά σκλάβους, για να ισοφαρίσουν τα δανεικά.

Γύρισε πίσω ο πρωθυπουργός και πρότεινε στους υπηκόους να δεχτούν τα νέα μέτρα που προτείνουν οι δανειστές γιατί αλλιώς θα καταστρέφονταν όλοι.

«Να στείλουμε στα τσακίδια τους δανειστές. Να γκρεμίσουμε το κάστρο και να συλλάβουμε το βασιλιά. Να ανοίξουμε τα θησαυροφυλάκιά του και να πάρουμε πίσω τον ιδρώτα και τον κόπο μας. Δεν έχουμε ανάγκη ούτε το βασιλιά ούτε τους δανειστές», είπαν μερικοί που είχαν μαζευτεί ξανά στα ξέφωτα των χωριών του βασιλείου.

Η παραπάνω ιστορία είναι από αυτές των οποίων η συνέχεια γράφεται από τους ίδιους τους υπηκόους. Το ποια θα είναι η συνέχεια θα το μάθουμε, μάλλον, σύντομα.

Ας πιάσουμε λοιπόν τις «πένες» για να τη συνεχίσουμε γιατί πάνω από κάθε νόμο είναι το δίκιο των ανθρώπων. Το είπε και ο τελευταίος πρωθυπουργός της ιστορίας μας.